

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

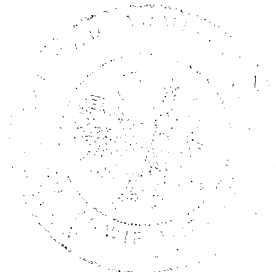
Dnia 27 listopada 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Ireneusz Fornalik
Sędziowie	Sędzia WSA Aleksandra Wieczorek Asesor WSA Michał Ruszyński (spr.)
Protokolant	ref. staż. Małgorzata Zacharia-Gardzielewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 listopada 2008 r.
sprawy ze skargi Mirosława Jędrzejczaka
na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Gorzowie Wielkopolskim
z dnia 19 maja 2008 r. nr SKO/418/ZP/08
w przedmiocie lokalizacji inwestycji celu publicznego

- I. **uchyła zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję Prezydenta Miasta Gorzowa Wielkopolskiego z dnia 28 lutego 2008 roku nr WUM.I.7331-2-57/07/08,**
- II. **stwierdza, że zaskarżona decyzja nie podlega wykonaniu,**
- III. **zasądza od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Gorzowie Wielkopolskim na rzecz skarżącego Mirosława Jędrzejczaka kwotę 500 zł. (pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Lisowski

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 lutego 2008r. Nr WUM.I.7331-2-57/07/08 Prezydent Miasta Gorzowa Wielkopolskiego, działając na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 2, art. 50 ust. 1 i 4, art. 51 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2003r. Nr 80, poz. 717 ze zm. – zwanej dalej u.p.z.p) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000r. Nr 98, poz. 1071 ze zm. – zwanej dalej k.p.a), po rozpoznaniu wniosku Romana Ruty z firmy „ITE” – Sp. z o.o., działającego z upoważnienia inwestora Polskiej Telefonii Cyfrowej Sp. z o.o., ustalił lokalizację inwestycji celu publicznego dla inwestycji polegającej na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej sieci ERA składającej się z wieży telekomunikacyjnej o wysokości około 60m z kompletem anten nadawczo-odbiorczych i urządzeniami technologicznymi usytuowanymi na działce nr 4 przy ul. Srebrnej w Gorzowie Wielkopolskim oraz energetyczną linią zasilającą.

W uzasadnieniu decyzji organ I instancji wskazał, że w trakcie postępowania o wydanie decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego, prowadzone było przez Wydział Ochrony Środowiska i Rolnictwa równoległe postępowanie o wydanie decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych. W dniu 10 stycznia 2008r. dla planowanej inwestycji wydana została decyzja umarzająca postępowanie w sprawie uwarunkowań środowiskowych ze względu na zmianę rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 sierpnia 2007r. (Dz.U. Nr 158, poz. 1105). Obecnie kwalifikowanie instalacji radiotelekomunikacyjnych do sporządzenia raportu zależy od równoważnej mocy promieniowanej izotopowo pojedynczej anteny oraz odległości środka elektrycznego tej anteny od miejsc dostępnych dla ludzi. Organ podał, że inwestor przedłożył do Wydziału Ochrony Środowiska Urzędu Miasta Gorzowa Wlkp. obliczenia świadczące, że w świetle cytowanych przepisów inwestycja wyłączona została spośród wymagających uzyskania decyzji środowiskowej, ponieważ dla każdej z anten wchodzących w skład przedmiotowego przedsięwzięcia miejsca dostępne dla ludzi znajdują się w odległościach większych od środka elektrycznego tej anteny.

Organ I instancji podkreślił, iż z uwagi na to, że w niniejszej sprawie ostry protest złożyli mieszkańcy pobliskiego osiedla budynków mieszkalnych jednorodzinnych, pismem z dnia 23 listopada 2007r. wystąpił do wnioskodawcy o rozważenie

możliwości zmiany lokalizacji budowy stacji bazowej telefonii komórkowej. Wnioskodawca uwzględniając protesty mieszkańców przesunął lokalizację planowanej inwestycji o około 50m w kierunku północnym (pozostając na tej samej działce nr 4), oddalając się w ten sposób od zabudowy mieszkalnej jednorodzinnej.

Organ I instancji wskazał ponadto, że wniosek zawierał niezbędne elementy, które zostały określone w art. 52 ust. 2 u.p.z.p. Przeprowadzona analiza i ocena stanu faktycznego i prawnego, warunków i zasad zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy, wynikających z przepisów odrębnych dla terenu objętego oddziaływaniem planowanej inwestycji wykazała, że teren, dla którego wystąpiono z wnioskiem może być przeznaczony pod wskazaną inwestycję. Inwestycja lokalizowana jest w północno-wschodniej części działki nr 4 po północnej stronie ul. Srebrnej i oddalona jest od najbliższych budynków mieszkalnych dz. nr 101/33 ul. Srebrna 103 około 70m, dz. nr 101/4 ul. Złota 1 około 95m.

Odwołanie od tej decyzji złożył Mirosław Jędrzejczak – właściciel sąsiedniej nieruchomości, składając stanowczy protest przeciwko budowie stacji telefonii komórkowej w okolicach ul. Srebrnej i ul. Złotej w Gorzowie Wlkp. Odwołujący się wskazał, że lokalizacja stacji jest za blisko zabudowań mieszkalnych i nie ma dowodów na to, że nie ma to szkodliwego wpływu na organizm ludzki oraz otaczającą przyrodę. Podkreślił, że przesłanką szkodliwego działania stacji jest to, że prawo przewiduje udział społeczeństwa w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania stacji na środowisko. Stwierdził, że gdyby stacja nie miała szkodliwego oddziaływania, taki udział byłby zbyteczny. Przez swój udział w postępowaniu społeczeństwo może się zgodzić na budowę stacji akceptując ryzyko zdrowotne stwarzane przez tę stację, lub tej zgody odmówić. Odwołujący się wskazał ponadto, że żaden przepis nie stanowi, że promieniowanie poniżej pewnej wartości dopuszczalnej nie jest uciążliwe, nie ma biologicznych oddziaływań a przede wszystkim, że nie jest szkodliwe dla organizmu człowieka.

Po rozpatrzeniu odwołania Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Gorzowie Wielkopolskim, decyzją z dnia 19 maja 2008r. Nr SKO/418/ZP/08, wydaną na podstawie art. 1, art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz.U. z 2001r. Nr 79, poz. 856 ze zm.) i art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a, utrzymało w mocy decyzję organu I instancji. Uzasadniając swoje stanowisko i odnosząc się do podniesionych w odwołaniu zarzutów organ odwoławczy podał, że stosownie do art. 53 ust. 1 u.p.z.p o wszczęciu postępowania w sprawie wydania

decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz postanowieniach i decyzji kończącej postępowanie strony zawiadamia się w drodze obwieszczenia, a także w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości. Inwestora oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości, na których będą lokalizowane inwestycje celu publicznego, zawiadamia się na piśmie. Organ II instancji podkreślił, że w niniejszej sprawie organ I instancji zawiadomił strony o wszczęciu postępowania przez doręczenie stronom zawiadomień na piśmie, w sposób zwyczajowo przyjęty w internecie na stronie Urzędu Miasta a także przez wywieszenie na tablicy ogłoszeń w terminie od 9 do 22 lipca 2007r. Wydaną decyzję organ I instancji doręczył stronom na piśmie oraz poinformował o tym w drodze obwieszczenia na tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta w terminie od 8 do 19 marca oraz w sposób zwyczajowo przyjęty tj. w internecie.

Organ odwoławczy wskazał, że w ramach postępowania o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego, zgodnie z art. 53 ust. 3 u.p.z.p, właściwy organ zobowiązany jest dokonać analizy :

- warunków i zasad zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy, wynikających z przepisów odrębnych,
- stanu faktycznego i prawnego terenu, na którym przewiduje się realizację inwestycji. Organ podał, że w zaskarżonej decyzji taka analiza została sporządzona.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w odwołaniu organ II instancji wskazał, że kwestie dotyczące oceny oddziaływania stacji na środowisko były przedmiotem postępowania o wydanie decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych. Postępowanie to zostało umorzone, gdyż 31 sierpnia 2007r. weszło w życie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007r. zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz.U. Nr 158, poz. 1105), które wprowadziło nowe brzmienie § 2 ust. 1 pkt 7 oraz § 3 ust. 1 pkt 8. W świetle cytowanych przepisów przedmiotowe przedsięwzięcie zostało wyłączone spośród obiektów wymagających uzyskania decyzji środowiskowej, ponieważ dla każdej z anten wchodzących w skład przedmiotowego przedsięwzięcia miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległościach większych od środka elektrycznego tej anteny, niż odległości dla których, biorąc pod uwagę równoważną moc promieniowaną

izotopowo tej anteny, sporządzenie raportu jest wymagane albo może być wymagane.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze wskazało ponadto, że odwołujący się nie zawarł w odwołaniu żadnych konkretnych zarzutów, nie określił zakresu żądania, a w konsekwencji nie wskazał też dowodów, które uzasadniały to żądanie.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, Mirosław Jędrzejczak, decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego zarzucił naruszenie prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.a poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych, art. 77 k.p.a poprzez niezebranie i nierozpatrzenie całego materiału dowodowego, art. 80 k.p.a poprzez uznanie okoliczności sprawy za udowodnione, bez wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego, oraz art. 107 § 3 k.p.a, poprzez pominięcie uzasadnienia faktycznego decyzji. Skarżący zarzucił także naruszenie prawa materialnego, tj. art. 52 § 2 ust. 1 u.p.z.p, poprzez jego pominięcie i art. 52 § 2 ust. 2 pkt c u.p.z.p, poprzez jego niezastosowanie. Wobec powyższego wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia, oraz zwrot kosztów według norm przepisanych.

Precyzując podniesione zarzuty skarżący wskazał, że zgodnie z art. 52 § 2 ust. 1 u.p.z.p inwestor miał obowiązek dostarczyć mapę, z której będzie jednoznacznie wynikać, na jaki obszar inwestycja będzie oddziaływać z przyjęciem kumulacji pola e-m w środowisku. Skarżący zauważył, że z decyzji nie wynika, iż taki obszar został ustalony. W jego ocenie obowiązkiem organu było określenie jednoznacznego oddziaływania inwestycji, czego nie uczyniono. Decyzje organów pomijają zupełnie kwestie faktyczną, a mianowicie nie podają, jaki w rzeczywistości będzie obszar oddziaływania inwestycji. Obowiązek ten jest natomiast niezbędny w celu ustalenia obszaru ograniczonego użytkowania, aby uniemożliwić w przyszłości prowadzenie jakichkolwiek robót wokół stacji z uwagi na możliwość bezpośredniego zagrożenia zdrowia i życia. Zdaniem skarżącego ma to ogromne znaczenie z uwagi na fakt, iż w Polsce dochodzi do przekroczeń wartości dopuszczalnych w miejscach dostępnych dla ludzi.

W dalszej części skargi podniesiono również, że zgodnie z art. 52 § 2 ust. 2 pkt c u.p.z.p na inwestorze ciążył obowiązek określenia parametrów technicznych stacji oraz określenia jej wpływu na środowisko. Skarżący wskazał, że z decyzji jednoznacznie wynika, że takie ustalenia nie zostały poczynione. Organy nie podały charakterystyki anten i mocy oraz zasięgu, dlatego tak ważne jest określenie

parametrów technicznych stacji. Na koniec skarżący podniósł, że w decyzji organów jednoznacznie stwierdzono, że planowana inwestycja została przesunięta o około 50m w stosunku do pierwotnej wersji. Jednakże z obu decyzji nie wynika, czy projekt decyzji obejmuje nową lokalizację, czy dokonane uzgodnienia dotyczą zaistniałych zmian, oraz kiedy zostały podane do publicznej wiadomości.

W odpowiedzi na skargę Samorządowe Kolegium Odwoławcze wniosło o jej oddalenie. Odnosząc się do podniesionych w skardze zarzutów organ wskazał, że pismem z dnia 29.05.2007r. organ I instancji wezwał wnioskodawcę do usunięcia braków poprzez przedłożenie mapy zasadniczej w skali 1:500 lub 1:1000 z zasięgiem oddziaływania anten stacji bazowej ERA. W odpowiedzi na wezwanie inwestor przesłał organowi mapę zasadniczą obejmującą teren budowy i mapę z zakresem oddziaływania. Zarzut naruszenia art. 52 § 2 ust. 1 u.p.z.p, dotyczący rzekomego niedostarczenia przez inwestora mapy jest zatem niezasadny. W ocenie Kolegium niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 52 § 2 ust. 2 pkt c u.p.z.p. Do wniosku o wydanie decyzji został bowiem dołączony opis techniczny koncepcji budowy stacji telefonii komórkowej, w której to zawarte są dane o parametrah technicznych inwestycji, przy czym w samym wniosku w pkt 7 wnioskodawca poinformował, że wpływ na środowisko to promieniowanie elektromagnetyczne niejonizujące. Odnosząc się do trzeciego zarzutu, iż z decyzji nie wynika, czy projekt decyzji obejmuje nową lokalizację wieży, Kolegium wskazało, że w uzasadnieniu decyzji organ I instancji zawarł informacje na ten temat (str. 4)., a mianowicie w trakcie postępowania o wydanie decyzji wystąpiono do wnioskodawcy o rozważenie możliwości zmiany lokalizacji budowy stacji. Wnioskodawca przesunął lokalizację planowanej inwestycji o około 50m w kierunku północnym, pozostając na tej samej działce nr 4 i oddalając się w ten sposób od zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej. Jest więc oczywiste, że ta zmiana była uwzględniona docelowo, przy czym dotyczyła tego samego terenu działki nr 4.

Działając na podstawie art. 33 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2002r. Nr 153, poz. 1270 ze zm. – zwanej dalej p.p.s.a), Sąd dopuścił do udziału w sprawie w charakterze uczestnika postępowania Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektrosmażeniom „Prawo do życia” z siedzibą w Rzeszowie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje :

Sąd uznał, że skarga złożona przez skarżącego jest zasadna.

W niniejszej sprawie kontroli Sądu podlegała decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, jakim jest budowa stacji bazowej telefonii komórkowej.

Na wstępie należy zauważyć, że w dacie zamknięcia rozprawy tj. w dniu 13 listopada 2008r. pełnomocnicy inwestora (Polskiej Telefonii Komórkowej Sp. z o.o.) oraz Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do życia” nie mieli wiedzy o tym, czy postępowanie w sprawie zakończonej decyzją Prezydenta Miasta Gorzowa Wielkopolskiego z dnia 10 stycznia 2008r. o umorzeniu tego postępowania, które dotyczyło środowiskowych uwarunkowań zgody na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej – zostało wznowione. Na poparcie swojego twierdzenia o wznowieniu postępowania w tej sprawie pełnomocnik Stowarzyszenia nie przedstawił żadnego dowodu. Z powyższych względów Sąd w niniejszej sprawie zobligowany jest przyjąć, że w sprawie środowiskowych uwarunkowań zgody na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej nie wydano decyzji merytorycznej.

Ustosunkowując się do zarzutów zawartych w skardze i w stanowisku skarżącego przedstawionych na rozprawie, Sąd stwierdza, co następuje:

Skarżący nie uzasadnił w ogóle zarzutu naruszenia art. 7, art. 77, oraz art. 80 k.p.a. Uzasadnienie skargi zawiera natomiast zarzuty natury merytorycznej a od strony formalnej podnosi jedynie zarzut naruszenia art. 107 § 3 k.p.a.

Ustosunkowując się do zarzutu naruszenia art. 52 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p, należy zauważyć, że inwestor na żądanie organu I instancji pismem z dnia 5 czerwca 2007r. przesłał mapę zasadniczą obejmującą teren budowy z zakresem oddziaływania. Tak więc zarzut powyższy okazał się nieuzasadniony.

Ocena trafności zarzutu naruszenia art. 52 ust. 2 pkt 2 lit. c u.p.z.p, prowadzi na następujących wniosków:

Odpowiedzi wymaga pytanie, czy decyzje organów obu instancji określają w sposób zgodny z prawem warunki w zakresie ochrony środowiska i zdrowia ludzi (art. 54 pkt 2 lit. b u.p.z.p.). Z treści art. 52 ust. 2 pkt 2 lit. c u.p.z.p wynika, że charakterystyka planowanej inwestycji powinna obejmować m.in. określenie charakterystycznych parametrów technicznych inwestycji oraz dane dotyczące jej wpływu na środowisko. Chodzi w tym przepisie m.in. o to, ażeby organy podejmujące decyzje lokalizacyjne obejmowały wpływ inwestycji na otoczenie, w tym na środowisko przyrodnicze i nieruchomości sąsiednie a więc i na ludzi tam mieszkających.

W rozpatrywanej sprawie inwestor we wniosku w pkt 7 jako określenie charakterystycznych parametrów technicznych inwestycji i dane charakteryzujące jej wpływ na środowisko wskazał promieniowanie elektromagnetyczne niejonizujące. Takie określenie nie spełnia wymogów przewidzianych w art. 52 ust. 2 pkt 2 lit. c u.p.z.p. Organy obu instancji przykładają znaczenie rozstrzygnięciu w sprawie wydania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych, które (co należy przypomnieć) było rozstrzygnięciem formalnym, umarzającym postępowanie. Nie ma ono merytorycznego znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Jeżeli nawet w postępowaniu o uwarunkowaniach środowiskowych zajęto się oddziaływaniem inwestycji na środowisko i otoczenie, to bez postępowania dowodowego w niniejszej sprawie nie można powoływać się na dane będące przedmiotem umorzonego postępowania. Wymienione w pkt 2 decyzji organu I instancji a zaakceptowane przez organ odwoławczy warunki ochrony środowiska i zdrowia ludzi nie spełniają wymogu zawartego w art. 52 ust. 2 pkt 2 lit. c u.p.z.p. Brak danych dotyczących rodzaju oddziaływania bez skonkretyzowania jego charakteru i chociażby przybliżonych parametrów wyklucza możliwość weryfikacji złożonego wniosku. Nie wystarczy wskazanie, że chodzi o promieniowanie elektromagnetyczne niejonizujące.

Mimo więc, że skarżący nie uzasadnił zarzutu naruszenia art. 7 i 77 k.p.a należało dojść do wniosku, że zarzut ten jest uzasadniony.

Przechodząc do twierdzenia organu odwoławczego, że organ I instancji nie miał bezwzględnego obowiązku zawarcia w swojej decyzji opisu parametrów technicznych inwestycji należy zwrócić uwagę, że treść art. 54 u.p.z.p jest jednoznaczna. Jeżeli ustawodawca zobowiązuje organy administracyjne do wskazania określonych warunków (m.in. w zakresie ochrony środowiska i zdrowia ludzi, co jest szczególnie podnoszone w sprawach dotyczących budowy stacji bazowych telefonii komórkowej), to te warunki nie mogą być opisane ogólnikowo. Decyzje lokalizacyjne w takich sprawach kierowane są z zasady do większego kręgu osób. Niesporne jest, że w wielu sprawach zaangażowanie osób, w sąsiedztwie których ma być zlokalizowana stacja bazowa telefonii komórkowej ma charakter emocjonalny a nie zawsze racjonalny. Przykładem niech będzie przekonanie skarżącego, że telefon komórkowy „może być szkodliwy dla zdrowia” wyrażone na rozprawie w dniu 13 listopada 2008r. Aby rozwiązać wszelkie wątpliwości w tym zakresie, decyzja lokalizująca stację bazową telefonii komórkowej powinna zawierać przybliżone chociażby parametry oddziaływania inwestycji na środowisko i ludzi.

Ogólnikowość wskazania charakteru oddziaływania utwierdza uczestników postępowania w podejrzeniach, że inwestor bądź organ właściwy do wydania decyzji coś ukrywa przed nimi a w konsekwencji uniemożliwia weryfikację złożonego wniosku i decyzji.

W ocenie Sądu decyzje organów obu instancji naruszają także art. 54 pkt 1 u.p.z.p. Zgodnie z tym przepisem decyzja o lokalizacji inwestycji celu publicznego powinna określać rodzaj inwestycji. W przypadku lokalizacji stacji bazowej telefonii komórkowej nie jest wystarczające, tak jak uczynił to organ I instancji, określenie rodzaju inwestycji przez wskazanie, iż ma być zrealizowana wieża z kompletem anten nadawczo-odbiorczych. Konieczne jest konkretne wskazanie jakiego typu są to anteny, jakiej mocy i wreszcie z ilu anten ma składać się planowana wieża telekomunikacyjna. Precyzyjne wskazanie w decyzji tych elementów jest niezbędne, albowiem zgodnie z art. 55 u.p.z.p, decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego wiąże organ wydający decyzję o pozwoleniu na budowę. Wskazana wyżej materia nie może być przedmiotem rozstrzygnięcia w postępowaniu o pozwolenie na budowę.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji przywołuje treść art. 53 ust. 6 u.p.z.p, twierdząc, że skarżący w swoim odwołaniu nie zawarł żadnych konkretnych zarzutów, nie określił zakresu żądania a w konsekwencji nie wskazał dowodów, które uzasadniałyby to żądanie. Artykuł 53 ust. 6 u.p.z.p jest modyfikacją procedury przewidzianej w k.p.a. Zawiera wymogi szczególne dotyczące treści odwołania. Niewątpliwie odwołanie zawiera zarzut lokalizacji stacji bazowej telefonii komórkowej zbyt blisko zabudowań mieszkalnych oraz szkodliwego oddziaływania na ludzi i środowisko. Odwołanie zawiera też zarzut i jednocześnie twierdzenie, że nie stwierdzono, że promieniowanie poniżej pewnej wartości dopuszczalnej nie jest uciążliwe. Wadą odwołania jest niewątpliwie brak wskazania dowodów uzasadniających żądanie oddalenia wniosku o lokalizację stacji bazowej. Analiza treści decyzji organu I instancji prowadzi do wniosku, że adresaci tej decyzji zostali pozbawieni faktycznie możliwości wskazania dowodów, o których mowa w art. 53 ust. 6 u.p.z.p. Decyzja organu I instancji wbrew treści punktu 1 obejmującego warunki i wymagania ochrony oraz kształtowania ładu przestrzennego warunków tych i wymagań nie zawiera. W punkcie tym powtórzono punkt 1 dotyczący rodzaju inwestycji. Brak rozstrzygnięcia o warunkach i wymaganiach ochrony oraz kształtowania ładu przestrzennego uniemożliwia stronom postępowania

Sygn. akt II SA/Go 400/08

przedstawienie dowodu uzasadniającego żądanie oddalenia wniosku o lokalizację. Powyższe stwierdzenie dotyczy również punktu 2 decyzji organu I instancji o warunkach ochrony środowiska i zdrowia ludzi. Organ I instancji poleca w tym punkcie zaprojektowanie inwestycji w sposób zapewniający spełnienie wymogów z zakresu warunków higienicznych i zdrowotnych oraz ochrony środowiska. Zaskarżona decyzja i decyzja organu I instancji uniemożliwia stronom również przedstawienie dowodu o szkodliwości promieniowania elektromagnetycznego niejonizującego, gdyż sam wniosek (nie wymieniając decyzji) ograniczył się do wskazania, że chodzi o takie promieniowanie, bez wskazania charakterystycznych parametrów technicznych stacji. Z przyczyn zależnych od treści decyzji organu I instancji skarżący nie mógł więc spełnić wszystkich wymagań przewidzianych w art. 53 ust. 6 u.p.z.p.

Wobec naruszenia wyżej wymienionych przepisów postępowania oraz prawa materialnego zaskarżone decyzje organów obu instancji podlegają uchyleniu na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c w związku z art. 152 p.p.s.a. W prowadzonym postępowaniu organ I instancji powinien dokładnie przeanalizować przedłożone przez inwestora dokumenty w zakresie warunków oddziaływania na środowisko i ludzi i skonkretyzować je przez podanie parametrów oddziaływania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 200 p.p.s.a.

L. Krawiec